

HENK 13

Columns uit
2013

© henk jalving

Haaksbergen, januari 2016

henkjalving@home.nl

www.henkjalving.nl

<https://jalvinius.wordpress.com/>

Henk 13

Inhoud

<u>Column</u>	<u>Blz.</u>
Keep on rockin	3
JC	4
65	7
Lanzarote	8
Ga toch fietsen	9
Gemavo	10
Jetlag	11
Koorts	12
JC (2)	14
Memoires	16
In de gordijnen	17
McLaren	18
Het daghet in den oosten	19
What if God ...	20

Keep on rockin' ...

Aan het eind van elk oud jaar vergast Radio 2 ons op de Top 2000. Geweldige popsongs met sterke composities en boeiende thema's komen langs in "Child in Time", "Hotel California" en "Stairway to Heaven". Zelf heb ik veel met Neil Youngs "Keep on rockin' in a free world", een statement dat verscheen in 1989 op de grens van de regeringen Reagan en Bush (sr.) De song wordt gezien als een prodemocratisch geluid, maar ook als een protestsong tegen onrecht in de samenleving. Het verwijst naar problemen rond daklozen ("people shuffling' their feet, people sleepin' in their shoes"), verslaving ("and she's gone to get a hit"), overconsumptie en milieuvervuiling ("we got department stores and toilet paper; got styrofoam boxes for the ozone layer").

Sommigen zien er zelfs een profetie in die waarschuwt tegen het islamitische extremisme ("But there's a warnin' sign on the road ahead; there's a lot of people sayin' we'd be better off dead; don't feel like Satan, but I am to them"). Maar in delen van de tekst gloort de hoop en geloof in een betere samenleving ("we got a thousand points of light for the homeless man; we got a kinder, gentler, machine gun hand"). Maar het is toch vooral het refrein dat luidkeels oproept tot daadkrachtig geloven in een betere toekomst en daar ook actief naar te handelen.

"Rockin in a free world", zo wil ik het nieuwe jaar in.

In weerwil van de huidige magere tijden gelovend in een spoedig herstel, (nog) vertrouwend in en op dit sociaal-liberale kabinet, in werk voor allen die willen, in een Europese renaissance.

Speurend naar dertig tinten groen en nieuwe kleuren aan de einder. Spiedend naar eerste zwaluwen en kievitseieren. Spits op vrije geluiden en de echo van "I had a dream".

Uitkijkend naar een vroege zomer, de volgende FC Twente – Heracles, de nieuwste Nedelandse film, het laatste traject van het Pieterpad, een partijtje trimvoetbal, de winnende foto van de maand, de Grand Canyon, de 91e verjaardag van mijn moeder, een fietstocht in Slovenië, het laatste deel uit het vierluik van Carlos Ruiz Zafon en een bezoek aan Praag en Londen.

Uitziend naar alle dagen van het jaar en zeer zeker die van morgen.

"Keep on rockin' in a free world"

Veel, vooral christelijke gelovigen zullen bij het lezen van bovenstaande initialen denken aan ene Jezus Christus, die hippieachtige verschijning die met zijn wijze van leven, zijn uitspraken en zijn verschijning zo'n 2000 jaar geleden opzien baarde in de regio Palestina. Veel volgelingen zagen in hem de Messias, de verlosser. Met name de Joodse bevolking zat te wachten op een politiek leider die hen zou bevrijden van de Romeinse overheersing. Maar toen hij dat niet bleek te zijn, werd hij even gemakkelijk geofferd aan het kruis in plaats van de bij het volk zo populaire misdadiger BarAbbas.

Gelovigen van het heilige voetbalspelletje denken echter bij het zien van de initialen JC direct aan Hendrik Johannes Cruyff. De adoratie voor Cruyffie gaat wellicht nog verder dan het eeuwenlange en bij sommigen rotsvaste geloof in de pleegzoon van Jozef van Nazareth. Het absurde en bijna blinde geloof in Cruyffs gelijk neemt beangstigende vormen aan. Vanuit zijn Catalaanse veste in Barcelona zendt Jopie (voor vrienden en intimi) zijn schijnbaar onnavolgbare wijsheden de wereld in. Veelal geholpen door zijn Telegraafghostwriter Jaap de Groot gebruikt Hendrik Johannes de wakkere krant van Nederland om zijn visie over alles (vooral Ajax) en nog wat te spuien. Zijn gezag is blijkbaar zo invloedrijk, zijn macht reikt zo ver, de angst voor zijn weerwoord is zo groot, dat zelfs gearriveerde journalisten, erkende analytici en prominente oud-voetballers hem niet durven te weerspreken. Ik moet toegeven Jopie kon in zijn tijd een aardig balletje trappen, wist teams redelijk naar zijn hand te zetten, pikte wel eens zijn doelpuntje mee en won zo af en toe ook aardige prijzen. De ogenschijnlijk zeer beminnelijke Cruyff is echter allerminst een Lieverdje.

Wat namelijk bij het grote voetbalpubliek minder bekend is en ook de meeste van zijn volgelingen niet weten, is dat Cruyffie de natie, het Nederlandse volk, het Oranjelegioen drie wereldtitels door de neus heeft geboord.

- In de aanloop naar het WK van 1974 zorgden Cruyff en zijn schoonvader er op sluwe Amsterdamse wijze voor dat goalie Jan van Beveren en middenvelder Willy van der Kuilen, beide van het concurrerende PSV niet mee mochten naar Duitsland. Van Beveren, de meest gracieuze keeper die Nederland ooit heeft gekend, is in die dagen niet alleen veruit de beste in Nederland, maar waarschijnlijk ook van de wereld. Met zijn katachtige reflexen en sierlijke zweefmomenten is hij niet alleen een lust voor het oog, maar ook uiterst effectief. Van der Kuilen (“Skiete Willy”) is de topscorer van de Nederlandse eredivisie in 1966, 1970 en 1974. In het vervelende machtsspelletje dat Cruyff in die tijd samen met zijn schoonvader speelt, delven de PSV-ers tenslotte de ondergang, als bondscoach Michels (van Barcelona en Amsterdammer) beide als een blok laat vallen, bang als hij is voor de reactie van Cruyffie. De afgang tegen Duitsers in de finale staat ons allen nog als ingebrand op het netvlies. De Ajaxspelers lieten het behoorlijk afweten, Jongbloed (3^e keus keeper) dook als een tergend traag vallend rotsblok over het rolletje van “Der Bomber” en Cruyff liet, afgezien van de eerste minuut, zijn superklasse niet meer zien. Met Van Beveren en Van der Kuilen in de basis zaten de Duitsers nu met het trauma van '74.
- In de aanloop naar het volgende WK in Argentinië (1978) liet eigenzinnige Jopie weten niet mee te gaan naar het land van de gaucho's. Tientallen jaren later verklaarde hij, dat het te maken zou hebben gehad met een gijzeling in het najaar van 1977 in zijn Catalaanse villa. Het is echter een publiek geheim dat “Brave Hendrik” werd teruggefloten door zijn invloedrijke echtgenote Danny (dochter van Cor Koster, zaakwaarnemer van Cruyff). Danny was namelijk bang voor een

herhaling van het zwembadincident tijdens het WK in Duitsland. De verhalen over vermeend seksueel wangedrag van onze grootse en goed geschapen voetballers met een paar “nackte dirndls” bereikten via de roddelpers ook het thuisfront. Danny, bang dat haar Johan tijdens een wekenlang celibaat de verleiding van vurige, hitsige, goed in het rondborstige vlees zittende Argentijnse furies niet zou kunnen weerstaan, verbood tijdens een kort en bondig onderonsje in de Catalaanse keuken Johan deelname aan dit prestigieuze voetbalevenement. Haar “goede” voorbeeld werd gevolgd door Truus, de toenmalige, landelijk bekende vrouw van Wim van Hanegem. De Kromme haakte kort voor vertrek naar Argentinië af. In de finale tegen het gastland moest Nederland het doen met “grootheden” als Jan Poortvliet, Ernie Brandts, Piet Schrijvers, Dick Schoenaker, Adri van Kraaij, Piet Wildschut en Dick Nanninga. Je moet je als fanatiek Oranjesupporter toch niet indenken wat er gebeurd zou zijn als ook Van Hanegem en Cruyff van de partij waren geweest. De Argentijnse junta was jaren eerder gevallen, Maxima bij geboorte Nederlandse geweest en Oranje was het Brazilië van de jaren '70 geworden.

- Na de pijn van twee verloren finales heeft het even geduurd voordat er zich opnieuw, met een sterke generatie voetballers, een volgende kans aandiende om serieus kans te maken tijdens een WK. Die gelegenheid was er in 1994. De Nederlandse selectie bestond uit de finefleur van het Nederlandse, gerijpte voetbal van die dagen. Potentiele tegenstanders waanden zich bij voorbaat verslagen bij het zien van de Nederlandse selectie, waarin o.a. de namen van Frank Rijkaard, Ronald Koeman, Rob Witschge, Jan Wouters, Marc Overmars, Wim Jonk, Ronald en Frank de Boer, Dennis Bergkamp, Edwin van der Sar en Bryan Roy pronkten. Wat ontbrak was een supercoach met grote leidinggevende capaciteiten en creatieve ideeën. Het vertrouwen in Dick Advocaat was onder de spelers niet groot. Sterspeler Ruud Gullit haakte om die reden af. Cruyff had zich al maanden opzichtig warm gelopen langs de zijlijn, bood zich hoerig aan als een temeier in een Amsterdamse warme buurt. Hij zag wel brood en persoonlijke roem in deze groep. Voorzitter van het sectiebestuur Jos Staatsen nam zelfs de moeite Cruyff persoonlijk op te zoeken in Barcelona. Cruyff kreeg dit buitenkansje als ware in de schoot geworpen. Maar op Cruyffiaanse wijze wist Johan tenslotte de verantwoordelijkheid te ontlopen (faalangst?) en daarbij tevens het mislukken van zijn aanstelling tot bondscoach bij anderen te leggen. En dat nu lijkt Cruyffs handelsmerk geworden te zijn: te pas en te onpas kritiek spuien, hulp bieden, maar op het “moment suprême” de kuierlatten nemen. Overigens strandde Nederland in de achtste finale tegen Brazilië, nadat het eerst nog een 2 – 0 achterstand verdienstelijk had weggewerkt. Onder leiding van de goddelijke Johan en de inbreng van “rasta-king” Gullit waren de kansen op een derde wereldtitel groot geweest.

De trauma's van verloren WK 's blijven Oranjesupporters beroven van hun slaap. Cruyff had ook voor dat legioen de Verlosser, El Salvador kunnen worden, maar op cruciale momenten liet Jopie het afweten.

Heden ten dage wordt Cruyff door velen in de voetbalwereld nog als een grootheid, een goeroe, zelfs een godheid gezien. Het orakel uit Betondorp weet nog steeds veel aanhangers te bezweren met zijn Cruyffiaanse oneliners. Maar ook als we deze mysterieus getinte uitspraken wat nader bezien, blijft van een spirituele wijsheid weinig over. Uitspraken als *“Als wij de bal hebben kunnen zij niet scoren”, “Voordat ik een fout maak, maak ik die fout niet”, “Als je ergens niet bent, ben je óf te vroeg óf te laat.”, “Ieder nadeel heb zijn voordeel”, “Als je een speler ziet sprinten is hij te laat vertrokken.”* getuigen niet van een briljant inzicht, maar zijn meestal een open deur en gewoon slecht geformuleerd in onze “moerstaal”, het ABN. Cruyff alleen dient verantwoordelijk gehouden te

worden voor het populair geworden gebruik van “hun” als onderwerp van de zin, waar “zij” op haar plaats is in zinnen als “Hun hebben ...”, “Hun zeggen ...”. Ik geef toe, Cruyff was meer dan een aardige voetballer, maar zijn vaardigheid in het bezigen van onze moerstaal, het ABN, is beneden alle peil

Als ik de initialen JC tegenkom, denk ik niet in eerste instantie aan de voorman van het Christendom, noch aan dat voetbaltalentje uit Betondorp. Dan gaan mijn gedachten liever uit naar bijvoorbeeld The Man in Black, Johnny Cash, de vertolker van zulke country toppers als “A boy named Sue” en “San Quentin (I hate every inch of you)”.

“Je gaat het pas zien als je het door hebt.”

65 is uitgeteld!

Ooit werd 65 door onze socialistische Vader des Vaderlands, de ouwe Drees, verheven tot het hoogst haalbare in dit aardse leven, het ultieme doel. Door toedoen van deze geestelijke grondlegger van onze alom geprezen Verzorgingsstaat gloorde voor alle “ouwen van dagen” een paradijselijke “oude dag”. Ware visioenen van gelukzaligheid moeten doping zijn geweest voor de seniorengeest.

Weliswaar broeide in het achterhoofd van de steeds schaarser wordende christelijk bevlogen medemens de gedachte dat er nog een leven na de dood was, vormden Moslimbroeder in dit platste van aller nederlanden zich nog wanhopige, illusionaire droombeelden van hun 70 Maagden, maar allen, gelovigen en atheïsten streefden in hun werkzame leven toch voor alles naar dat ene, ogenschijnlijk utopistische doel: 65. Het Nirwana, het absolute niets. De fase in het leven waarin het volledig nietsdoen tot grote gelukzaligheid zou leiden. Een paradijselijke geestestoestand die zonder “jointjes” van de jaren ‘60 bereikt kon worden. Het “Dolce far niente”. Welke hardwerkende Nederlander voelde zich niet gedrogeerd door de gedacht ooit 65 te zullen worden en “Van Drees te mogen trekken”. Wat verderop in de tijd gloorde het Bejaardenhuis, het koninklijk onderkomen voor de 65+-er met aanlokkelijke namen als “Morgenrood” en “Avondrust”.

65 deed er toe, was een magisch getal. Maar inmiddels heeft 65 afgedaan, is uitgespeeld. De minder sociale en idealistische opvolgers van Drees hebben zijn politieke erfenis verkwanseld en onteerd. En zo wordt 65 langzaam maar ontzettend zeker 67.

Deze week bereikte ik op de eerste lentedag het ooit zo magische getal 65. Vanaf nu ben ik gedwongen langer op mezelf te blijven wonen en moet ik in de toekomst liefvallige wijkzusters zelf inhuren. Volgende maand nog blijft het toegezegde pensioen deels uit en bijt ik op een zoethoutje. Daarna wordt ook deze pensionado structureel gekortwiekt, deze vrije vogel bijgeknipt. 65 vliegt niet meer(zo vaak) uit.

Maar net als ik deze “status aparte” heb bereikt en ik volop bevangen dreig te raken door de pest van deze tijd, een puur, pikzwart pessimisme, gloort er hoop. In het tijdschrift “ZIN” (je zou het er bijna van krijgen) orakelt een nieuwe levensgoeroe dat 65 het nieuwe 40 wordt. Een nieuw Walhalla dient zich aan. Want zegt de volksmond niet: “Het leven begint bij 40!”

Carpe Diem dus. Pluk de dag. 65 telt weer mee. En misschien gloort er aan de einder nog wel een grandioos optreden in de “Golden Oldies”.

Lanzarote

Het Arke Fly-toestel taxiet langzaam naar de startbaan, terwijl uit mijn iPod “Gimme Shelter” van The Stones klinkt. Het vliegtuig lijdt aan obesitas, ADHD en ouders met kinderen die de leerplicht ontduiken. Als gewezen schoolmeester maak ik me echter niet meer druk om de laatste twee. De obesitas baart me meer zorgen. De resterende ruimte in het vliegtuig is zwanger van bacillen, bacteriën en virussen die hoestende en snotterende land- en lotgenoten “all inclusief” meenemen. Met grote moeite lijkt het Arke Fly vliegtuig zich te ontworstelen aan de wetten van de zwaartekracht. Ik maak me nu al zorgen over de terugvlucht vanaf Lanzarote. Het gewicht van mens en bagage zal dan ongetwijfeld met de factor 1,3 zijn toegenomen. Ik keer terug naar The Stones: *“If I don't get some shelter, Oh yeah, I'm gonna fade away”*.

Lanzarote is all inclusive: elke dag in de rij voor ontbijt, lunch en diner in een poging iets van de rijk gevarieerde dis mee te krijgen, voordat gewichtige medemensen hun slag hebben geslagen. Maar Lanzarote is vooral ook het eiland van beeldend kunstenaar C  zar Manrique en dat betekent geen gebouwen hoger dan vier verdiepingen, geen schreeuwerige en schreeuwlelijke reclame-uitingen langs de weg, maar een unieke combinatie van natuur, oorspronkelijkheid en toerisme.

Lanzarote is de zwarte parel van de Canarische eilanden met het vulkanische natuurpark Timanfaya en de Mirador del Rio. Lanzarote is eeuwige lente , de woeste kust van Los Hervideros en de eindeloze variaties in aardse tinten.

Lanzarote is ook “heer in het verkeer”. Zebrapaden zijn heilig. Geduld overal aanwezig.

Na ruim een week doet het toestel van Arke Fly opnieuw zijn naam opnieuw eer aan en zet ons na viereneenhalf uur vliegen veilig af op vertrouwde bodem. De landing is bepaald onzacht te noemen. De harde bons waarmee we de landingsbaan teisteren is wellicht minder te wijten aan de stuurmanskunst van de piloot dan aan het overgewicht van zongebruinde en rondgebuikte passagiers. Het mistige, kille, mistroostige vaderland omarmt ons en het voelt wonderwel warm aan. We zijn weer thuis.

“I tell you love, sister, it's just a kiss away”.

Ga toch fietsen

Vrolijk groetend zoeft ze ons met aanmerkelijke snelheid voorbij. “Goedemorgen”, zegt ze, terwijl ze zich omdraait en ik de gelegenheid krijg in haar open, spontane gezicht te kijken. Haar parelwitte Prodentmile maakt het plaatje compleet.

Ik ruk mijn bijna verankerde blik los van haar voorbijflitsende verschijning en kijk op mijn fietscomputer. De display toont een sterke 18 km per uur en dat met een redelijk straffe zijwind schuin van voren. Even ben ik licht verbaasd, een aandoening die echter snel plaats maakt voor een gevoel van lichte vernedering: we worden op snelheid geklopt door een nog niet meno-pauzerende, meer dan aantrekkelijke dame van rond de veertig.

Jaarlijks pedaleren mijn wederhelft en ik als prille zestigers toch zo’n dikke 1500 kilometer over ’s Heeren Wegen op onze citybikes. Wegen die soms het karakter hebben van mooi geplaveide asfaltstroken. Maar ook voor geitepaadjes, karresporen en kromlopende steegjes draaien we onze (achter)hand niet om. Onze gespierde kuiten weten een aardig hoog gemiddelde gedurende lange tijd vol te houden, aler we neerzigen op het terras van een uitspanning, dat voornamelijk bevolkt wordt door leden van de Griuze Golf, vaak nog gekleed in uniseks, terwijl de seks al allang uniek is geworden.

Met enige verbazing kijk ik mijn, naast mij pedalerend alter ego aan. Blijkbaar voelt ze zowel mijn verbazing als lichte irritatie jegens de vrolijke voorbijgangster.

“Joh, dat is een Pedelec, een Pedal Electric Cycle”, meldt ze droogjes. “Die fiets-ster wordt ondersteund door een elektrisch systeem dat extra kracht genereerd.” In de volksmond heet dat een e-bike”.

Dik honderd meter voor ons uit zie ik de veertiger gemakkelijk ronddraaiend, soepel de stevige zijwind doorklieven. Haar kastanjebruine haardos wappert in de wind. Ongewild dwalen mijn ogen over de rest van haar lichaam. Haar figuur heeft niet die atletische gestalte die ik aanvankelijk vermoed. Haar tomeloze achterwerk bijvoorbeeld onttrekt het zadel geheel aan mijn waarneming.

Getroffen door deze nieuwe feitenkennis kijk ik haar meewarig na, terwijl de afstand tussen ons in rap tempo groter wordt. Mijn voeten teisteren de pedalen om het straffe tempo dat mijn vrouw aanhoudt, bij te benen.

“Ga toch fietsen”, denk ik hardop.

Gemavo

Gedrieën zijn we deze ochtend op zoek naar een uitdagende locatie voor Urbex-fotografie. Onder het motto “Ouwe meuk is leuk” struinen Urban-fotografen het land af op zoek naar verlaten fabriekspanden en vervallen bedrijfsgebouwen.

Het oude Gemavogebouw in Eibergen, een voormalige machine- en apparatenfabriek, is op de begane grond hermetisch afgesloten. Een uitdaging dus. Bij een tweede rondgang ontdekken we echter aan de achterkant, verscholen achter een paar doornenstruiken, de restanten van een Herashekwerk, dat steil tegen de oude muur staat. Het reikt juist tot aan een betonnen richel, vlak onder een ingeslagen raam, waar restanten glas nog als vervaarlijke dolken uit de sponningen steken. Na een korte worsteling met een frambozenstruik beklimmen we, getatoeëerd door de eerste schrammen, met jongensachtige bravoure de steile wand. Een hele toer voor 50-plussers. De glaspunten mijndend klauteren we met enige moeite door de nauwe opening tussen de sponningen en de glasresten. Binnen ontwaren we de restanten van ouwe glorie en bewijzen van eerder bezoeken: het skelet van een kantooruimte, blootliggende leidingen, vernielde stopcontacten, een achtergebleven kledingstuk, een plastic koffiebekertje, dat weerspiegelt in brak water dat door een nauwe dakopening naar binnen sijpelt. Een Eibergse puber heeft hier zijn 16e verjaardag gevierd, te oordelen naar de kleurrijke graffiti. De half ingeslagen en bespoten ruiten zorgen voor een schaars binnenvallend, diffuus licht. Een Walhalla voor de Urbex-fotograaf.

Even slaat ons een jongensachtige schrik om het mannenhart. Beneden worden autoportieren hard dichtgeslagen. Zijn we ontdekt? Hebben overburen drie in het zwart geklede mannen voorzien van vreemde tassen en “bewapend” met langwerpige foedralen om het gebouw zien sluipen? Snel 112 gebeld? Na “Nine-eleven” zijn ze zelfs in Eibergen waakzamer.

Gelukkig bespeuren we door de spleten in het hout slechts enkele loze vissertjes die hun geluk op deze mistige zondagmorgen willen beproeven in de Berkel. Als zij het talud naar de beek afdalen, gaan wij door met onze verkenning en zijn vervolgens twee uur bezig met een fotoshoot in het soms meer dan halfduister van het vervallen fabriekspand. Tegen twaalfen verlaten we manmoedig via dezelfde steile weg het pand, waarbij opnieuw de resten van glas, ruwe stenen en doornige punten hun sporen op onze “niet-meer-zo-jonge” lijven achterlaten. Aan de voorzijde keren argeloze kerkgangers huiswaarts, onwetend van onze “inbraak”.

Met opgetogen stoerheid laten we thuis de jachttrofeeën zien en verhalen we nog eens van zoveel overjarige overmoed.

Een man blijft toch altijd een kind ... en een jager.

Jetlag

Ik heb een jetlag van hier tot Tokyo. Beter gezegd van San Francisco naar Schiphol. Tien uur vliegen tegen de tijd in en tijdsverschil van negen uur overbruggen gaat je niet in de kouwe kleren zitten. Tot overmaat van ramp lijkt het vliegtuig bevolkt met jonge ouders en krijsende baby's. Enkele rijen voor ons zit een exemplaar dat ons de hele reis wakker houdt. De nog onervaren ouders weten niet hoe het stil te krijgen. Machteloos moeten we aanhoren hoe het gekrijs hervat en in hevigheid toeneemt op het moment dat we even lijken te kunnen wegdommelen. De in stilte uitgesproken verwensingen en adviezen van mijn wederhelft helpen uiteraard niet. Al had ze graag als ervaringsdeskundige even voorgedaan hoe je zoiets vaardig tackelt. Geradbraakt arriveren we op Schiphol, waar de KLM aanvankelijk maar een koffer vrijgeeft. Slechts na een giftig intermezzo met een baliemedewerkster uit de Bijlmer wordt ergens uit de krochten van het bagagedepot onze tweede koffer opgediept. Medepassagiers hebben minder geluk, hun valiezen blijven mysterieus verborgen in een duistere uithoek van de catacomben van onze nationale trots. KLM betekent vanaf nu: Koffers Later, Meneer.

Met nog eens 30 uur slaaptekort ben ik nu overdag een zombie. Autorijden is totaal onverantwoord, dommelend zit achter het stuur, met geïrriteerde droge ogen de A1 afspeurend, op zoek naar de afslag Rijssen. Alle poriën in het lichaam lijken volgezogen met het virus dat jetlag heet.

In de nacht ben ik na een paar uur lichte slaap klaarwakker. Alle eerder beproefde middelen om de slaap weer te vatten, mislukken. Ook een bruine boterham met kaas, een halve reep pure chocola, een paar aspirines weggespoeld met een glas zuivere Merlot bieden geen soelaas.

Tegen vieren klinkt er buiten een oorverdovend lawaai. "Orchestral Manoeuvres in the Dark". Een koor van goed gebekte lijststers zet klassiek popconcert in. Even later gevolgd door merels die de tweede stem toevoegen. Bij het refrein melden zich zoals elke morgen rond deze tijd koolmezen en vinken. Hun aubade aan weer een nieuwe dag kan mij in goede doen uitermate bekoren. Hun "Carpe Diem" is mij normaal gesproken op het wakkere lijf geschreven. Nu wekt het slechts irritatie en onwelvoeglijke taal, die ik maar beter niet aan het digitale papier toevertrouw. Als even later een oversekst duivenkoppel zich al koerend op de nok van ons dak meldt, heb ik stilaan de neiging met een dubbelloops jachtgeweer een weldadige stilte af te dwingen. Maar wanneer de al te trotse haan van de achterburen te laat het krieken van de dag aankondigt, weet ik dat het onomkeerbaar is. Van slapen komt niets meer.

En dus doe ik maar wat ik wel vaker doe op deze onchristelijke tijd van de dag: het in gedachten schrijven van een column. "Jetlag" deze keer.

Koorts

Net, gebruind en gebronsd, terug van een slopend verblijf op “Cyprus Hill” word ik bij thuiskomst geconfronteerd met een berg kranten die wacht op inzage. Bij een eerste blik wordt al duidelijk dat mijn, bij vertrek nog gezonde, vaderland koortsig is. Geen gele koorts, Sars, Mexicaanse griep of vogelpest, maar sportkoorts.

In Amsterdam waar het de laatste tijd toch al niks was, heerste de Italiaanse koorts. Na het mislopen van de landstitel moest de stad van de Gay Parade genoeg nemen met de enige homoronde ter wereld, de Giro d'Italia. Wie anders dan een mallotige Milanese modeontwerper ontwerpt er een roze leiderstrui. Nichteriger kan het niet. Je zult als nuchtere, Hollandse, wielrennende boerenzoon maar bij toeval terecht komen in “il maglia rosa” en in de volgende etappe vervolgens een door epo opgehitste meute maffiosi aan je gespierde kont hebben hangen. Billenknijpen wordt dat. Veel kans is daar overigens niet op, want onze vaderlandse fietsglorie moet het bij de nadering van de eerste verkeersdrempel al afleggen tegen gedrogeerde Kazachstanen, Oezbeken en Witrussen. Amsterdam haalde echter toch nog het wereldnieuws toen een aangeschoten zwerver (dronken werd ie al lang niet meer) tijdens de 4-mei herdenking een iets te luide boer liet, een ambtenaar daarop zijn met kantoorgeheimen gevulde aktetas liet vallen en een door valium en librium onderkoelde huisvrouw iets mompelde dat op “Stom” leek, maar door de meute als “Bom” werd gehoord. De daarop volgende paniek, de onder de voet gelopen hoofdstedelingen en de aftocht van de koningin haalden het journaal in alle nog bestaande monarchieën. Na terugkomst bleek het haar van Trix nog immer onberispelijk te zitten.

Koorts (Fieber) heerste er ook in Duitsland, met name in Hamburg. In de stad van de Reperbahn en St Pauli werd Ruud van Nistelrooy ziek van zijn mislukte HSV-missie. Madrid ontvlucht om via de “Rothosen” kans te maken op uitzending naar het WK in Zuid Afrika kreeg “VantheMan” een overduidelijk “Nein” te horen van bondscoach Van Marwijk (zelf overigens ook met een Duits verleden). Heel begrijpelijk overigens het standpunt van onze Bert. Wie neemt er nou een trimvoetballer met kapotte knieën mee.

Zevenhonderdvijftig kilometer zuidelijker konden we getuige zijn van de bierkoorts in München. Na het verdiend binnenhalen van die Meisterschaft werd Van Gaal een gewillig slachtoffer van de bierdouche, waarna de gewezen gymdocent als een volleerd volksmenner het Duitse Volk vanaf het balkon toesprak, toeschreeuwde, toebrulde. Mijn déjà-vu was overduidelijk. Beter nog dan in Amsterdam, Barcelona en Alkmaar liet “Der Louis” zien uit welk opgehitst hout hij gesneden is. Het liefst zou hij zich laten aanspreken met “Kaiser” of “General”, maar die titels zijn ook in Duitsland al vergeven. Als een ware Feldwebel stond hij echter het onderdanige Münchener gepeupel te bespelen. Het ontbrak er nog maar net aan dat hij niet de historische woorden sprak: “Wollt Ihr den totalen Von Gaal?”

De oranjekoorts is in Nederland inmiddels al vroeg begonnen. Heineken komt met de Pletterpet, een mijnwerkerspet, ook wel de Makaraba genoemd, Bavaria komt met een Dutch Dress voor vrouwen die denken van 11 juni tot 11 juli nog een kans maken bij welke man dan ook maar. Grolsch komt, weinig origineel, met een variatie op de walking fridge, hun eigen koelservers. Jammer, jammer, jammer. Na het “Trostblikje” hadden we op zijn minst een oranje vat verwacht. De stroom van gadgets houdt intussen niet op en de koorts neemt toe.

Zelf heb ik me door onze eigen nationale trots Philips laten verleiden tot de aanschaf van een Ambilight Spectra 3, een TV die overigens wordt geproduceerd in België, in Brugge, waarmee ik een

bijdrage leverde aan het in stand houden van dit ontwikkelingsland, dat in de steek gelaten is door Advocaat en het gezonde verstand. Het bijzondere van het dingetje is dat zij- en achterlicht zich aanpassen aan wat er op het Tv-scherm te zien is. Ik stel me dat zo voor: als Italië speelt straalt er een mooie azuurblauwe gloed als omlijsting van het beeld; speelt Nederland dan kleurt de hele achterwand oranje en tijdens de wedstrijden van Brazilië wordt ons behang mooi geel-groen verlicht. Alleen als “die Manschaft” speelt, blijft het Ambilight neutraal wit; gelukkig maar, je moet er toch ook niet aan denken dat de nationale Duitse kleuren zwart-rood-geel de huiskamer kleuren.

Voor de rest laat ik het toernooi in Zuid-Afrika gelaten op mij afkomen, indachtig de wijze woorden van de oude Zuid-Afrikaander strateeg tijdens de Boerenoorlog (1899 – 1902) Paul Krüger: “Alles sal reg kom”.

Mocht Bertje het echter bestaan om in de finale tegen Argentinië bij een 2 -1 stand voor Oranje in de tweede helft een fenomenale Robben te vervangen (waar hebben we dat eerder meegemaakt) dan stel ik voor hem direct a la Mandela levenslang te verbannen naar het zelfde eiland.

Inderdaad, Robbeneiland.

JC (2)

Het is goed mis met Ajax. Cruyff heeft de knuppel in het hoenderhok gegooid. Of zoals hij het zelf op z'n Cruyffiaans zou hebben verwoord: "Je hebt een stok nodig om een haan te porren".

In de jaren '70 stond het grote Ajax ook al eens aan de rand van de afgrond. De trainer van destijds, George Knobel, liet in Vrij Nederland optekenen: "Ajax gaat aan drank en vrouwen ten onder". Dit keer blijven de spelers buiten schot, want nu zijn het vooral oud-spelers onder leiding van goeroe Cruyff die het bolwerk Ajax, wellicht onbedoeld, naar de Filistijnen helpen. Vanuit Rotterdam, Eindhoven en Twente wordt dit meewarige schouwspel met enige verwondering gadeslagen. Normaal gesproken zou er in voornoemde steden smakelijk en vooral hard worden geschaterd om misstanden in het Amsterdamse, maar de teloorgang gaat dit keer volgens een dermate knullig scenario, dat de anders zo gehate Ajaxieden slechts op een neerbuigend en spottend glimlachje kunnen rekenen.

Met zijn geraaskal op TV en in de Telegraaf maakt Jopie nog eens duidelijk dat hij inmiddels volledig de weg kwijt is. Nou was ik so wie so al geen adept van goeroe Cruyff (zie clubblad december of de www.vvhaaksbergen.nl/nieuws/clubbladen), maar wat deze Jesus Christ Superstar nu teweeg brengt, tart elk voorstellingsvermogen. Althans de mijne.

Hoewel, een nadere studie van Cruyffs uitspraken had ons al eerder duidelijk moeten maken, dat we hier niet te doen hebben met een "El Salvador", een verlosser, een helderziende, een alwetende profeet, een topfilosoof, maar met een betweterige, slecht formulerende en nietsontziende egotripper.

Een bloemlezing van mans uitspraken.

... en oordeelt uzelf ... een nadere toeflichting of schoolmeesterachtige uitleg lijkt me overbodig.

"Soms moet er iets gebeuren voordat er iets gebeurt."

"Ik hou van werken zolang het werken is waarvan ik hou."

"Ik maak eigenlijk nooit fouten want ik heb enorme moeite om me te vergissen."

"Je ken beter ten onder gaan met je eigen visie als met de visie van een ander."

"Voetbal is simpel: je bent op tijd of je bent te laat. Als je te laat bent moet je eerder vertrekken."

"Vaak heb iets in het leven waarschijnlijk een noodzaak."

"Toeval is logisch."

"... als ik alles zo zou kennen als praten..."

"Ik ben overal tegen. Tot ik een besluit neem, dan ben ik er voor."

"Als ik iets eerder begin te lopen, dan lijkt ik sneller."

"Als ik zou willen dat je het begreep, zou ik het wel beter uitleggen."

"Je bent toch geen blinde als je ziet dat het niet goed gaat!"

"Voordat ik een fout maak, maak ik die fout niet"

"Je gaat het pas zien als je het door hebt."

"Als je ergens niet bent, ben je óf te vroeg óf te laat."

"Als je een speler ziet sprinten is hij te laat vertrokken."

"Je moet een gat voor je laten vallen en er dan zelf inlopen."

"Als je op balbezit speelt, hoef je niet te verdedigen, want er is maar één bal."

"De beste besluiten worden niet altijd genomen door de intelligentsten, maar door degene wie de meeste informatie heeft."

Uitspraken die boekdelen spreken. Overigens geeft Cruyff in de volgende uitspraak ook toe dat hij maar wat “lult” (excuséz le mot)

“Als ik thuiskom van een televisie-analyse, vraagt mijn vrouw: Wat heb je gezegd? Dan zeg ik: Al sla je me dood.”

Waarom dan toch?

“De tijd dat ik zelf geld meenam is al heel lang geleden. Ik neem altijd de naam en het gezicht mee.”

Ajax richt zichzelf dus ten gronde, als het tenminste overgelaten wordt aan Cruyff en zijn kliek. Zoals ooit de naamgever, de grote Griekse held Ajax, een roemloze dood stierf.

Er zijn verschillende verhalen die het verhaal over de dood van Ajax vertellen. In één versie wil de door woede en jaloezie gedreven wil Ajax 's nachts wraak nemen op de Griekse leiders, maar godin Athene maakt hem krankzinnig, wat er toe leidt dat hij in plaats van de Griekse leiders een kudde schapen doodt. Eenmaal weer bij zinnen gekomen pleegde hij van schaamte en berouw zelfmoord met het zwaard wat hij had gekregen van Hector. Waar zijn bloed op de grond viel bloeiden hyacinten op in de letters AJ, de eerste twee letters van zijn naam maar ook, vertaald in het Nederlands, het Griekse woord “O wee!” of “Helaas!”.

Memoires

Ik denk erover binnenkort maar eens mijn memoires te gaan schrijven. Niet dat ik nu al de trauma's van mijn jeugd dreig te vergeten, of me mijn eerste kalverliefde of puberale uitpattingen niet meer kan herinneren. Nee, dat is het niet. Maar je weet maar nooit en wellicht dreigt je aanwezigheid in de toekomst toch weg te glijden in de vergetelheid van de tijd.

Dat moeten ook de EBN-ers (Enigszins Bekende Nederlanders) hebben gedacht die nog niet bewierookt zijn door een lintjesregen. Hoe moet je anders die wellicht masochistische drang verklaren waarom sommige nazaten van Hollands Glorie de (auto) biografie neemt om de veelal vuile was buiten te hangen. Neem nu Patricia Paay (figuurlijk dan, letterlijk zijn anderen u al voorgegaan). Heeft zij echt gedacht dat gans Nederland zat te wachten op haar ruime ontboezemingen. Nee toch. Dat is ook niet haar drijfveer geweest. Maar La Paay liep het gevaar weg te glippen in eerder genoemde vergetelheid. En dat kon zij na een bijna zinloos leven in de schijnwerper uiteraard niet laten gebeuren. En dus kwam er die biografie. Uiteraard schreef La Paay het gedrocht niet zelf, licht analfabetisch en zwaar dyslectisch als zij schijnt te zijn. Een gedreven hand van schrijven heeft ze niet, laat staan dat haar goed gelakte, lange vingers vaardig over het toetsenbord kunnen vliegen om poëtische en prozaïsche hoogstandjes aan de eeuwigheid toe te vertrouwen. Nee, haar hijgerige verhaal biechtte ze op aan Bert van der Veer, die wel bereid was een gewillig oor op haar appetijtelijke boezem te leggen. In de biografie staat te lezen wie dat in het verleden nog meer hebben mogen doen. John de Mol wordt genoemd, Waylon, een Hindoestaanse prins en zelfs David Bowie. Mindere goden, die er ongetwijfeld ook in heel grote getale geweest zijn, worden niet ten tonele gevoerd. Dat verhoogt je status niet.

En daar gaat het om. Geen lintje, dan maar een biografie. En dus kunnen we binnenkort schrijfsels verwachten van Patty Brard, Marijke Helwegen en Bonnie St. Claire. Brard zal het doen met "Brard, Brard en nog eens Brard" waarmee zij de slijtageslag van haar leven aan het volk zal openbaren. Helwegen komt met een keurig "Van Lip tot Lip" waarin zij vooral laat beschrijven hoe dijkverhogingen en opgespoten land haar gelaat tot een wel zeer strak gespannen, rimpelloos platte land maakten. St. Claire ontboezemt in "100 % Sandeman" haar relatie met "Mr. Liquor".

Smullen zullen niet alleen de lezers maar ook de kijkers van RTL Boulevard en SBS Shownieuws, twee totaal overbodige programma's. Opperputjesman en rioolbeheerder Albert Verlinde zal de smeuge details nog eens onder een sterke loep leggen en meisje Maasland veegt Piet Paulusma bijna van het scherm nog voordat hij zijn "Oant Moarn" aan het volk kwijt kan.

Hoezo gewichtig doen? Memoires schrijven, dan tel je mee.

En dus zet ik mij eerdaags achter mijn Asus om mijn niet onbewogen leven met u te delen of u daar nou op te wachten zit of niet.

Ik vrees nu al dat bij het vernemen van dit voornemen een siddering van angst en hoop gaat door het vrouwvolk in Gees, Zwinderen, Achterste Erm, Diphorn en Benneveld.

In de gordijnen

Deze week zat ik in de gordijnen Niet letterlijk natuurlijk. Dat zou mijn echtgenote niet goed hebben gevonden. Maar witheet was ik. Kennissen en vrienden die mijn doorgaans edelmoedige en bedaarde aard kennen en weten dat ik vaak stoïcijns en lankmoedig reageer op prikkelende situaties zouden vreemd opgekeken hebben van mijn eruptie. Nee, ik sta niet bekend om een explosieve “kernkop”.

Maar nu was de boot aan, of eigenlijk de auto. De een of andere typemiep deelde mij schriftelijk mee, dat de premie voor mijn autoverzekering met 10 % was verhoogd. Met mijn 65 jaar was ik inmiddels tot een heuse risicogroep gaan behoren. Glashelder toch?

“Pure leeftijdsdiscriminatie”, schreeuwde ik in de telefoon, die me meldde dat er nog 13 wachtenden voor me waren. De overheid trekt de AOW-leeftijd op van 65 naar 67, de leeftijdskeuring voor het rijbewijs gaat in 2014 van 70 naar 75, maar mijn polismaatschappij vindt dat ik met mijn 65 een verhoogd risico op de weg ben.

Nu ben ik van de generatie die op de fiets bij verandering van richting nog plichtsgetrouw de hand uitsteekt (omkijken wordt wat lastiger). “Van een risicofactor kan dus geen sprake zijn”, zei ik geagiteerd tegen de telefoniste die zich nog steeds niet gemeld had. Op 80-wegen rijd ik 60, waarbij ik me niet nerveus laat opjagen door de groeiende file achter me. Op snelwegen blijf ik opzichtig veilig plakken tussen twee Roemeense, te dicht op elkaar rijdende vrachtauto's, die met 95 km per uur de tachograaf op brute wijze verkrachten.

Ik rij alleen nog in het weekend om forenzen, die doordeweeks hun ratrace in de spitsuren proberen vol te houden, niet in de wielen te rijden. Bij de nadering van een zebepad begin ik op 50 meter afstand stapvoets te rijden om bejaarde voetgangers, al dan niet voortgetrokken door voorwiel aangedreven rollators, ruim de gelegenheid te geven alsnog veilig de overkant te bereiken. In woonerven met een max. van 30 loopt mijn wederhelft met rode vlag vooruit om overkruipende kleuters de kans te geven het vege lijf te redden. En ik zou een risicofactor zijn? Leeftijdsdiscriminatie!

In mijn huistelefoon klinkt een klik en een juffrouw van hoorbaar puberale leeftijd (net de botsautootjes ontgroeid) meldt zich met mierzoete stem: “Met Interpolis”

Glashelder toch?

McClaren

Overkomt het u wel eens, dat u midden in de nacht, badend in het zweet wakker wordt? Nee? Mij trof het vorige week nog. Plots zat ik rechtop in mijn dubbele box spring, doelloos speurend in het alles verhullende duister. Mijn echt- en bedgenote lag als een blok gewapend beton naast me, niets vermoedend van het onheil dat mij had getroffen.

En dat is toch een beetje de omgekeerde wereld. Vrouwen komen van een andere planeet en hebben in het algemeen een problematische haat-, liefdeverhouding met slaap. Ze liggen er wakker van. 's Avond als ze ter sponde zijn gegaan, kunnen ze de slaap niet vatten. Alle ontmoetingen van de dag, alle sores van of met kinderen komen nog even langs. Geplaagd door ellende in Syrië en gruweldaden in Mali wil de slaap maar niet komen. Als ze uiteindelijk toch van de wereld zijn, worden ze in het allerholst van de nacht wreed uit Morpheus' armen gerukt door de zenuwslopende gedachte dat de achterdeur niet op slot zit, de verwarming niet lager is gezet en de tijd klok op de afwasmachine weer defect is.

Lukt het hen uiteindelijk weer gelukzalig terug te kruipen in de armen van die geliefde, dan worden ze bij het krieken van de dag gewekt door beslommeringen die de nieuwe dag zal brengen. Basale vragen als: Wat eten we vandaag? Is Bram het eerste uur vrij? Zal ik het blauwe of groene setje dragen? verstoren de eerder gekoesterde romantische gedachten. Het woelen en draaien gaat door tot de wekker uiteindelijk met een hels kabaal, maar bevrijdend aangeeft dat een nieuwe dag uiteindelijk daadwerkelijk is aangebroken.

De heren der schepping hebben doorgaans een stabielere verhouding met hun godin van de slaap. Na het neerploffen op hun legerplaats keren zij zich na weer een enerverende dag veelal letterlijk en figuurlijk af van de dagelijkse besognes en laten zich snel verleiden door de aantrekkelijkheden van Nyx, de godin van de nacht.

Vorige week werd ik echter ruw gestoord in deze gelukzalige sluimertoestand. Doorweekt van mijn eigen lichaamsvocht staarde ik panisch in het nietszeggende aardeduister, gekweld door slechts één gedachte: "McClaren verlaat Twente!"

Het daghet inden oosten

De dagen korten, de nachten lengen. De zon is ver van ons. Soms versluiert een grijze, mistige deken ook nog het laatste minieme restje zonlicht dat een wanhopige poging doet onze depressieve geesten nog enigszins te verlichten. De laatste weken van het jaar worden getekend door een troosteloze triestheid. December wordt Desomber. De mens op het noordelijk halfrond verlangt naar Kerst en Oud en Nieuw, wil op weg naar het licht.

Wie in de vooravond van deze duistere en mistroostige dagen door de buitenwijken van ons dorp doolt, ziet er de bewijzen. Nog net iets te vroeg voor het o, zo klassieke, verlichte kerstladdertje als opkikkertje in de vensterbank zoeken veel bewoners hun heil in lichttherapie en zonnebankkuren. Vanachter de vensters van veel bovenkamertjes worden wij getroffen door een bijna hemels, maar ook hels licht. De moderne Heiland schenkt lichtelijk troost uit rondzingende tl-buizen. De nazaat van de holbewoner is wanhopig op zoek naar het licht aan het eind van een sombere grot en naar verlichting voor de gestreste geest.

Medemensen met een bijna-doodervaring reppen vaak enthousiast over een fantastische belevens. Aan het eind van een eindeloos lijkende, pikdonkere tunnel hebben ze een fel, hemels licht kunnen ontwaren, dat met een magische aantrekkingskracht de gang naar de dood even onvermijdelijk als aantrekkelijk maakt. Zij die toch terugkeren van deze wonderbaarlijke, bijna laatste reis verhalen soms vol spijt van deze stralende lichtkrans die hun geschonden ziel zuiverde van alle duisternis. Zij keerden gelouterd terug.

In een slachthuis in Zevenaar lopen varkens hun laatste meters in een soortgelijke, schuin oplopende tunnel naar een sterk, bijna magisch licht toe. Niet gestrest, ontspannen knorrend, bijna lichtvoetig trippelen de dieren hun dood tegemoet. Onwetend dat achter het laatste, bijna hemels lijkende licht de felle, flitsende messen wachten van grimmig kijkende uitbeenders, die hun vlees weldra versnijden tot hamlapjes, schnitzels en varkenshaasjes.

Op naar Kerst.

*Het daghet inden oosten,
het lichtet overal.*

***"What if God was one of us?
Just a stranger on the bus".***

Egypte, Irak, Syrië: de bloedige verschrikkingen spatten van het scherm. Bijna onaangedaan kijkt de geroutineerde acht-uur-journaal-mens naar de gruwelen die het menselijke ras zichzelf aandoet. Tere zieltjes zijn er al lang niet meer. Zelfs de jongsten onder ons zien ongeëmotioneerd toe, denkend dat ze naar een "vette" game zitten te kijken. We zijn gehard en verhard door de afschuwelijke beelden die dagelijks onze huiskamers worden in geslingerd. We wachten op het weer, nippen van de koffie en peuzelen aan het koekje. Om kwart voor negen begint het voetballen. Met de benen omhoog, chips en drankjes binnen handbereik kijken we naar het duel in de Championsleauge tussen Ajax en AC Milan in een overdekte Arena. Buiten regent het lichtjes en een eerste najaarsstorm poogt vat te krijgen op wat los en vast zit.

Ondertussen gaat het moorden, afslachten en verkrachten in de brandhaarden van de wereld door. In het late journaal bezien we nieuwsgierig wat we tijdens de match gemist hebben. Tachtig doden bij een autobomaanslag op een markt in Bagdad. Afgereten lichaamsdelen en bloederige restanten van wat eens een medemens was, vullen het beeld. Vijf Egyptische vrouwen, zonder hoofddoek, verkracht in Cairo. Afgrijselijke, hooggefrequenteerde kreten doen een aanslag op onze nieuwe surroundset. Rijen grauwgrijze lijken in een derderangs ziekenhuis in een buitenwijk van Damascus. Het gevolg van een aanval door gifgas, vermoedt de aangedane reporter.

Internationale organisaties, bedoeld om de wereldvrede te handhaven en de elementaire rechten van de mens te beschermen doen hoegenaamd niets. Ook Rome blijft zwijgen. De nieuwe Zuid-Amerikaanse paus brandt zijn vingers niet aan zulke islamitische brandhaarden.

Veel gelovigen vragen zich dezer dagen af waar hun God is. Waarom hij dit onmenselijke lijden toestaat. Waarom geen goddelijk ingrijpen van Hogerhand?

Maar God was even aan de telefoon.

*"Trying to make his way home
Back up to heaven all alone
Nobody calling on the phone
Except the Pope maybe in Rome"*

Joan Osborne